

S. n. akt V U 1216/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Marzena Foltyn-Banaszczyk**

Protokolant : asyst. sędz. Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania wnioskodawcy

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14 września 2015 roku znak (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 8 kwietnia 2015 roku, w którym stwierdzono, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, jednak częściowa niezdolność powstała po dniu 8 października 2013 roku.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone w dniu 8 kwietnia 2015 roku (potwierdzenie odbioru na odwrocie orzeczenia w aktach ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie miesiąca od doręczenia orzeczenia.

Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast w dniu 20 października 2015 roku wniósł do organu rentowego odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji ZUS. Wnioskodawca zakwestionował treść wydanej decyzji. W uzasadnieniu odwołania kwestionował ustaloną w orzeczeniu lekarza orzecznika częściową niezdolność do pracy oraz datę jej powstania, podnosząc iż treść orzeczenia lekarza orzecznika, a co za tym idzie treść zaskarżonej decyzji stoją w sprzeczności ze stanem faktycznym.

W odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy organ rentowy wniósł w pierwszej kolejności o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. gdyż zaskarżona decyzja została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika, od którego wnioskodawca nie złożył sprzeciwu, a odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd jest zobowiązany odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z akt sprawy wynika bezspornie, że wnioskodawca nie wniósł w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 8 kwietnia 2015 roku, które zostało mu doręczone tego samego dnia wraz z pouczeniem o sposobie zaskarżenia, a jedynie w dniu 20 października 2015 roku, czyli również po upływie terminu określonego do złożenia sprzeciwu, wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego.

Należy podnieść, iż analiza treści odwołania złożonego w niniejszej sprawie wskazuje jednoznacznie, iż jest ono oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących przedmiotowego orzeczenia, które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji. Wynika to wprost z treści odwołania, gdzie wnioskodawca kwestionuje treść orzeczenia lekarza orzecznika, wskazując że jest sprzeczne z podawanym przez wnioskodawcę stanem faktycznym dotyczącym jego stanu zdrowia, tj. dotyczącym rodzaju niezdolności do pracy oraz daty jej powstania orzeczonej przez lekarza orzecznika ZUS. Wskazywane przez wnioskodawcę okoliczności dotyczące przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy nie są zatem innymi okolicznościami (innymi zrzutami w sprawie), a jedynie dowodami, które mają potwierdzać stanowisko wnioskodawcy o innym rodzaju niezdolności do pracy oraz o innej dacie jej powstania, niż ustalonej przez lekarza orzecznika ZUS.

Nie może budzić wątpliwości, iż podstawę do wydania decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie zaś jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 roku, II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia

prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Dotyczy to również kwestii ustalonej przez lekarza orzecznika daty powstania niezdolności do pracy, od czego zależy prawo do danego świadczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach (...) stanowi, iż oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia:

- 1) daty powstania niezdolności do pracy,
- 2) trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy,
- 3) związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami,
- 4) trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji,
- 5) celowości przekwalifikowania zawodowego

- dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem".

Kwestia daty powstania niezdolności do pracy, całkowitej niezdolności do pracy mieści się zatem w zakresie oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz innych ustaleń wskazanych w art. 14. Z tych względów Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie I UK 23/10 jednoznacznie wypowiedział się w tej kwestii stwierdzając, iż jeśli wnioskodawca, wobec którego wydano orzeczenie lekarskie, nie wnosi sprzeciwu, mimo **że data powstania niezdolności nie odpowiada rzeczywistej dacie jej powstania, to nie sposób przyjąć, że dopuszczalne jest jej kwestionowanie dopiero w późniejszym postępowaniu odwoławczym przed sądem.**

Biorąc pod uwagę, że w niniejszej sprawie odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika, a mianowicie kwestii ustalenia niezdolności do pracy, od którego wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Z uwagi na brak przesłanek do zastosowania 477⁹ § 3¹ k.p.c. in fine sąd nie przekazał sprawy do organu rentowego. Przesłanką jest bowiem nie rozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co nie miało miejsca w sprawie.